

Az utolsó mondatok.

Időpont: Áldozó csütörtök [mennybemenetel ünn.], dátum nélkül. [Helyszín: Nincs feltüntetve]

Alapige: Ap. Csel. 1:1-11.

Első könyvemet írtam, Theofilus, mindazokról, a miket kezdett Jézus cselekedni és tanítani, Mind a napig, melyen fölvitették, minekutána parancsolatokat adott a Szent Lélek által az apostoloknak, kiket választott vala magának. Kiknek az ő szenvedése után sok jel által meg is mutatta, hogy ő él, negyven napon át megjelenvén nékik, és szólván az Isten országára tartozó dolgokról. És velök összejövén, meghagyá nékik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígérését, melyet úgymond, hallottatok tőlem: Hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap mulva. Mikor azért azok egybegyűltek, megkérdeék őt, mondván: Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izraelnek? Monda pedig nékik: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett. Hanem veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig. És mikor ezeket mondotta, az ő láttokra felemeltették, és felhő fogá el őt szemeik elől. És a mint szemeiket az égre függesztették, mikor ő elméne, ímé két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában, Kik szóltak is: Galileabeli férfiak, mit állotok nézve a mennybe? Ez a Jézus, a ki felvitették tőletek a mennybe, akképen jó el, a miképen láttátok őt felmenni a mennybe.

Áldozó csütörtök ünnepének két orcája van. Más Jézus Krisztus felé és más a tanítványok felé. Jézus Krisztus számára hazamenetel, a tanítványoknak árván maradás. Jézus Krisztus számára találkozás az Atyával és a mennyei seregekkel, a tanítványok számára elválás. Jézus Krisztus számára a megdicsőülés öröme, a tanítványok számára a temetés fájdalma. Nem nagypéntek este, hanem most temetik el Őt igazán. Akkor ott sem voltak, most azonban szemük láttára /9. v./ vétetik el tőlük. Azóta húsvét is volt, s húsvét után az a csodálatos negyven nap, amit még nekik ajándékozott, amikor sok jel által megmutatta, hogy él, megjelenvén nekik /3. v./, most azonban tudják, hogy itt már nem három napról van szó, hanem ütött a végső búcsú órája. Igaz, hogy a hátuk mögött levő negyven napban készítgette előre erre őket. Ekkor már nem volt mindig velük, csak meg-megjelent nekik, tanította őket, s azután nagy hirtelenséggel eltűnt. De hát tudjuk, hogy a nagy elválás, akármennyire el is vagyunk készülve reá, mégis mindig váratlan és megdöbbentő, ha beköszönt. Ezért állanak a mennybemenetel ünnepén földbegyökerezett lábakkal, égre szegzett szemekkel, szinte megbűvölten nézve a lassan

szemük elől eltűnő Krisztus után /11. v./, mint ahogy áll az ember kedvese sírpartján az utolsó, nehéz pillanatokban, mikor az aláhulló göröngyök elfedik lassan a kedves koporsóját.

Elváláskor mindig fontosak az utolsó mondatok. Felejthetetlenül belevésődnek a búcsúzóok szívébe, s olyan elkötelező erővel bírnak, mint valami végrendelet. Nézzünk mi is ma így a mennybemenetel ünnepén elhangzott utolsó mondatokra!

1./ Az egyik mondat egy kérdés: "Uram, avagy nem ez időben állítod-e helyre az országot Izraelnek?" /6. v./

Ez a kérdés nagyon fontos lehet a tanítványok számára. Ezt mutatja az időpont, amikor előhozakodnak vele. A nagy elváláskor az ember nemigen szokott kérdezősködni, inkább hagyja, hogy az elköltöző használja fel a még rendelkezésre álló rövid percek arra, hogy elmondja még, amit addig el nem mondott, amit nem akar magával vinni, amit fontosnak tart a számunkra. A tanítványok mégsem Jézusra hagyják, hogy mit akar mondani, hanem kérdezéssel töltik a drága percek.

Hogy ez a kérdés milyen fontos lehet a tanítványok számára, mutatja az is, hogy utolsó kérdésként jönnek elő vele. Bizonytal lehetett még sok más is, amit szerettek volna világosabban látni, de úgy érezték, hogy ez az egy olyan, aminek tisztázása nélkül nem lehet elengedni Krisztust.

Az is mutatja a kérdés fontosságát, hogy ez mindnyájuk kérdése. Most nem Péter, vagy Filep, vagy János kérdez. Lehet, hogy egy szól, de mindnyájuk nevében. Lehet, hogy mindnyájan mondják egyszerre.

Mi is hát ez a fontos, utolsó kérdés?

Nem ez: Mi lesz Veled, Jézus? Jól tudják, hogy Jézus az Atyához megy.

Nem ez: Mi lesz velünk? Tudják, hogy sok szenvedés vár rájuk, de azt is tudják, hogy a szenvedés után ott fenn mennyei hajlék várja őket is, hiszen aki most elmegy, azért megy el, hogy nekik helyet készítsen. /János 14:1-3./

Nem ez: Mi lesz a Hozzád fűzött reménységekkel, az ígéreteiddel? Ez az emmausi tanítványok kérdése volt. /Lukács 24:21./ Ezen ők már túl vannak. Tudják, hogy aki megtartotta a feltámadás ígéretét, annak minden ígérete igen és ámen.

Míndez nagyon természetes kérdés lett volna, őket azonban más izgatja: a "mikor" kérdése. Jézus nagyon határozottan felel reá. Mondanivalójának megfogalmazása inkább határozottság, mint dorgálás. Nem tekinti gyermekes kíváncsiskodásnak, tanítványi

értetlenségnek, személye iránti bizalmatlanságnak, avagy elföldiesített s eltestesített messiási váradalomnak. Úgy látszik, az Isten országa utáni vágyat olvassa ki belőle. /3. v./ Ez a vágy persze sok mindennel keveredhetik még bennök. Úgy érzik, hogy Isten országának e földre is el kell jönnie, de azt is látják, hogy ott van, ahová most Mesterük megy. Azt az egyet azonban tudják, hogy Isten országának eljövetele a Jézussal való találkozást fogja jelenteni számukra. Mikor tehát Jézus hazamegy, felébred bennük a honvágy, de ez nem valami, hanem valaki utáni vágy bennök.

Van-e neked mennyei honvágyad, vagy jól érzed magad itt, e világban? Áldozó csütörtök népe világosan látja: Az élet célja: Felfelé!

2./ A másik utolsó mondat tehát egy felelet, Jézus felelete a tanítványok kérdésére. Jézus utolsó felelete így hangzik: "Nem a ti dolgotok ... mind végső határáig." /7-8. v./

Ez az utolsó felelet nem az ismereteinket akarja gyarapítani, hanem a kötelességeinkre akar figyelmeztetni. Vannak dolgok, amiknek megismerése nem tartozik reánk, de vannak dolgok, amiknek elvégzése ránk vár. Az utolsó felelet tehát a munka parancsa.

A munka, ami ránk vár, amit tőlünk vár maga az Úr is, a mellette való tanúskodás. Nem szónoklatokat vár az Úr tanítványaitól, csak egyszerű tanúskodást. A tanú nem ügyvéd, nem védő, nem vádló, sem nem bíró, csak tanú, aki nem tart ékesszóló, szíveket megindító szónoklatokat, jogi fejtegetéseket, csak egyszerűen elmondja, ami vele történt, amit Krisztus vele cselekedett.

Ezt várja Jézus mindenkitől, s melyikünk merné kétségbe vonni, hogy joggal várhatja tőlem is.

A munkahelyet is kijelöli az Úr: Mindig ott, ahol vagy. Nem kell messzire menned, ennek is eljöhet majd az ideje, ott tégy előbb tanúbizonytságot, ahol vagy! A tanítványok tehát menjenek vissza Jeruzsálembe! De mikor épp otthon a legnehezebb tanúskodni, hiszen ott sok minden ellenünk tanúskodik! A tanítványoknak sem látszik alkalmas kezdő munkaterületnek Jeruzsálem. Odamenjenek az irigy főpapok, a gyáva helytartók, a mindenre kapható csöcselék közé, a Krisztus-gyilkosokhoz? És épp ők menjenek, akik épp Jeruzsálemben hagyták cserben, vagy tagadták meg Mesterüket? A parancs félreérthetetlen: A Krisztus-gyilkosoknak sem szabad hátat fordítani!

A munka idejét is megmondja a parancs: Azonnal. Nem szabad elmenniök Jeruzsálemből /4. v./, hanem vissza kell oda menniök. Amikor a mennybemeneteltől megigézetten állnak, mindjárt angyalokat is küld, hogy lódítsák ki őket tétlenségükből, s indítsák útnak őket Jeruzsálem felé.

Tudod-e, hogy Jézusnak ez a parancsa neked is szól? Úgy nézel-e reá, mint Megváltód utolsó parancsára, amit nem szabad nem teljesíteni?

3./ De hát honnan veszünk mindehhez erőt? Ez a kérdés merül fel a tanítványok lelkében, a miénkben is. Erre a kérdésre felel a harmadik utolsó mondat: "És velök összejövén ... nem sok nap múlva" /4-5. v./ "Veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok." /8. v./ A harmadik utolsó mondat tehát egy ígéret: A Szent Lélek erejének ígérete.

Ez az ígéret nem azt ígéri, hogy belénk kap majd valami tűz, s ez felfokozza gyenge erőnket, kihozza belőlünk a legtöbbet, amit ki lehet hozni belőlünk, sőt olyan extázisba visz majd, amelyben olyan dolgokra is képesek leszünk, amiket normális, józan állapotunkban még csak elképzelni sem tudtunk volna. A Szent Lélek nem a mi erőnk fokozása. A Szent Lélek nem valami, hanem valaki. Nem tűz az emberi szív kazánjában, mely életre kelt rejtett energiákat, mint ahogyan a mozdony kazánjában a tűz hatalmas gőzerővé változtatja a máskülönb minden akadály elől rendszerint kitérő vizet. A Szent Lélek valaki, aki eljön reánk, megszáll minket, úrrá lesz fölöttünk, eszközévé tesz és saját erejével munkálkodik bennünk és általunk. Nem a tanítványok fognak tehát dolgozni, hanem rajtuk keresztül Isten maga. Így néz Lukács is az apostolok cselekedeteire. /1-2. v./ Amit Jézus születésétől kezdve mennybemeneteléig, tehát egész földi élete alatt cselekedett és tanított, az mind csak kezdet volt. Amit új könyvében le fog írni, az lesz a folytatás: Jézus cselekedetei az apostolok által. Ez a könyv tehát nem az apostolok cselekedeteit írja le, hanem Jézus cselekedeteinek a leírását folytatja. S minderre előre is lehetett számítani, mert ez az Atya ígérete. /4. v./

Vajon beválthatja-e Jézus utolsó ígéretét az Atya rajtam? Folytathatja-e munkáját bennem és általam a földön a mennybement Jézus? Meglátszik-e valami bennem a Szent Lélek titokzatos erejéből?

Három utolsó mondat. Egy kérdés, egy felelet és egy ígéret. A kérdés a honvágy kérdése, a felelet a munka parancsa, az ígéret az erő ígérete. Egyszer majd még szemébe kell néznünk ennek a három mondatnak. Az, aki felment, egyszer vissza fog jönni és számon fogja kérni tőlem. Milyen lesz majd ez a viszontlátás, s hogyan fog végzödni ez a számonkérés? Ámen.